AO

Barbora Gero

VRAŽDY V JERUZALEME

ZÁHADNÉ ZLOČINY

Adiny Alsterovej

barboragero.sk

Barbora Gero

VRAŽDY V JERUZALEME

ZÁHADNÉ ZLOČINY Adiny Alsterovej

Autor: © Barbora Gero
Obálka: © Kristýna Kenížová
Korektúra: Lenka Mondočková
Vydavateľ: Barbora Gero
Rok: 2026

zdroje máp na predsádkach:
© mapz.com – Mapové dáta: OpenStreetMap ODbL.,
David Rumsey Map Collection, David Rumsey Map Center, Stanford Libraries

Všetky práva vyhradené. Nijaká časť tejto knihy nesmie byť reprodukovaná, uchovávaná v rešeršných systémoch alebo prenášaná akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu autora.

ISBN: 978-80-975134-2-9

Venované MOJEJ LÁSKE

Slovo autorky
Dej a osoby v rámci knihy sú dielom autorkinej fantázie, i keď v historickom kontexte.

Zerold Wolf, muž okolo štyridsiatky, kráčal pomedzi vysoké klasy kukurice k dohodnutému miestu. Postupoval pomaly, opatrne našľapoval do stôp, ktoré sa črtali v prítmí pred ním. Do Palestíny pricestoval len predchádzajúci deň. Batožinu nechal na železničnej stanici v Jeruzaleme a sám sa vybral do údolia Musalabeh, pod novou štvrťou Rehavia. Nezamýšľal sa nad podivným výberom miesta schôdzky – bol zvyknutý plniť rozkazy.

Zbadal ho, až keď zastal priamo pred ním. Do poslednej chvíle ho zakrývali husté klasy. Osvetľoval ich len mesačný svit, ktorý celej scéne dodával strieborný nádych. Noc bola teplá, preniknutá jarou; zem dýchala zohriatym vzduchom zasľúbenej krajiny.

„Máš to?“ ozval sa škrípavý hlas.

Zerold bez slova prikývol. Neznámy natiahol ruku v čiernej rukavici a Zerold do nej vložil dýku s ťažkou rukoväťou, ktorú priniesol. Cudzinec si ju krátko prezrel, spokojne zafunel.

„Nik ťa nevidel prichádzať?“

„Nie,“ odpovedal Zerold. „Šiel som po vašich stopách a batožinu som nechal v meste.“

„Dobre. A teraz pokľakni.“

Zerold Wolf klesol na kolená bez jediného zaváhania, poslušne sklonil hlavu.

„Nie. Pozri sa mi do očí,“ zachripel neznámy.

Zerold zdvihol pohľad. V mesačnom svetle pred ním stála postava, ktorá sa mu v zdanlivom prelude javila ako had, vlniaci sa nad korisťou.

Zerold privrel oči. Potom sa ozval tichý zvuk – šum podobný mávnutiu krídel hmyzu. Závan vzduchu. A temnota.

Padol dopredu a zostal nehybne ležať na zemi s tvárou zaborenou do vlhkej hliny.

Neznámy utrel krvavú dýku do plášťa, sklonil sa nad mŕtvolou a zašepkal: „Ja som sila, ktorá ťa meria a hodnotí. Som sudca, ktorý ťa súdi.“ Prezrel mŕtvemu vrecká. Našiel austrálske bankovky, pas a niekoľko listov. Jeden z nich si ponechal, ostatné vrátil späť. K telu do krvi položil žiletku a prstom mu na čelo nakreslil červenú čiaru. Potom sa bez náhlenia vydal po vlastných stopách naspäť k mestu.

Vedel však, že toto je len jedna z jeho obetí.

O tri dni, tretieho apríla, priniesol *The Palestine Bulletin* krátku správu:

„V piatok ráno prvého apríla sa našlo telo Žida amerického pôvodu, identifikovaného podľa pasu ako Zerold Wolf. Našiel ho okoloidúci Arab v kukuričnom poli. Telo ležalo na bruchu. Smrť nastala v dôsledku rany spôsobenej žiletkou, ktorá bola nájdená vedľa tela. V obilí sa našli len jedny stopy a tie neviedli od miesta činu. Podľa polohy tela sa zdá, že muž si podrezal hrdlo. Vykonala sa pitva a inšpektor nariadil dôkladné preskúmanie miesta. Dve vrecia obsahujúce majetok mŕtveho sa našli uložené v úschovni na železničnej stanici v Jeruzaleme. Mŕtvy pricestoval do Palestíny deň predtým a nevie sa, čo robil po celý deň až do svojej smrti. Vo vreckách mal pas, peniaze a listy. Smrť bola posúdená ako samovražda.“

Lenže nie všetko, čo je zjavné, býva aj pravda.

Kapitola Loď

Morský vánok jej jemne hladil tvár a rozvíril vlny, ktoré sa rozbíjali o bok mohutnej lode. Adina Alsterová v bledozelených šatách s dlhými rukávmi stála na vyhliadkovej palube a pozorovala nekonečný obzor. Modrá hladina Stredozemného mora ju napĺňala zvláštnym pokojom – aj keď pod ním, kdesi v útrobách hlavy, už tlelo znepokojenie.

Za chrbtom počula tlmený ruch: deti sa hrali na palube so sklenými guľôčkami, elegantné dámy s klobúkmi popíjali popoludňajší čaj, židovskí obchodníci sa hádali pri šachu, britskí dôstojníci konverzovali v pevne vybudovanom kruhu svojej rezervovanosti. Kapitán v bielej uniforme s nehybným úsmevom prechádzal naokolo a kontroloval, či všetko prebieha hladko.

Adina cestovala už šiesty deň. Z Prahy do Viedne, odtiaľ do Terstu vlakom, kde sa nalodila na parník Adria patriaci talianskej spoločnosti Lloyd Triestino. Plavba prebiehala hladko, až na včerajšie prudké búrky pri cyperskej Larnake.

Nebola však sama.

Vedľa nej stál Viliam, jej oddaný sprievodca. Muž pevného kroku, vojenského držania tela, vždy decentne oblečený, s prirodzenou dôstojnosťou, mohutný a mužný, ktorý vystupoval v úlohe jej komorníka, tajomníka a diskrétneho ochrancu.

„Sme približne deň cesty od Haify, madam," oznámil jej ticho.

Adina prikývla a ďalej pozorovala morskú hladinu.

„Ako vám to ide s prednáškou?" opatrne sa spýtal a úkosom sa pozrel na svoju paniu.

Tá len zvraštila čelo, a keby nemala slnečné okuliare, určite by videl, ako prižmúrila oči. „Dobre," vyriekla nakoniec.

Pred šiestimi mesiacmi dostala autorka detektívok Adina Alsterová pozvánku z Hebrejskej univerzity v Jeruzaleme, aby sa zúčastnila série prednášok na tému: Moderné kriminalistické metódy a ich obraz v európskej literatúre.

Vedela, kto stojí za jej pozvaním. Bol to inžinier Emil Steiner, súčasný honorárny konzul Československej republiky v Haife a bývalý vplyvný podnikateľ v lodiarstve, ktorý žil v rôznych štátoch Európy a nejaký čas aj v Perzii. Čítal všetky jej knihy a bol jej verným obdivovateľom. Predstavil jej tvorbu profesorovi Shmuelovi Katzovi, vedúcemu literárnej sekcie na univerzite, a pozvanie bolo na svete.

Dlhší čas nad ním váhala. Plánovala sa pustiť do písania ďalšej knihy, písala súčasne tri poviedky do časopisov a na stole jej ležali nespočetné množstvá žiadostí o rozhovor. Hromadilo sa jej viacero pozvaní na knižné besedy, schôdzky, spisovateľské stretnutia a návštevy literárnych klubov, ktoré vehementne odmietala. Rovnako ako toto, ale nakoniec – skoro ako vždy – zaúradovalo jej nakladateľstvo Melantrich a jeho riaditeľ Bedřich Fučík.

Až na ich výslovnú žiadosť Adina Alsterová prijala pozvanie do Palestíny, a tak teraz stála na palube lode plaviacej sa do Haify, odkiaľ ju ešte čakala cesta vlakom do Jeruzalema.

Ich rozhovor prerušil až príchod kapitána lode Girolama, vysokého štíhleho muža ušľachtilého držania tela s výrazným orlím nosom. Prehovoril po anglicky s miernym talianskym prízvukom. „Madam Alsterová. Dúfam, že nás dnes poctíte svojou prítomnosťou pri večeri."

Adina si zložila slnečné okuliare a usmiala sa. „Samozrejme, kapitán, rada."

Kapitán Girolamo sa zoširoka usmial, galantne jej pobozkal ruku a odišiel obšťastňovať iné dámy.

Večera sa podávala na hornej palube, v priestrannej spoločenskej sále, kde mramorové stĺpy a bohato členené krištáľové lustre napovedali, že na lodi sa neuspokojili s obyčajnou eleganciou. Všetko tu dýchalo ambíciou pripomínať aristokratický salón. Stoly boli prestreté s precíznosťou hodnou kráľovskej tabule: čisté biele obrusy s jemnými výšivkami sa leskli v žiare sviečok a krištáľov, strieborné príbory boli starostlivo vyrovnané a kvety vo vázach rozvoniavali ako

decentná pripomienka jarnej krajiny, ktorú loď opustila.

Adina sedela po pravici kapitána Girolama. Viedli rozhovor, ako sa patrilo na spoločnosť tejto úrovne: o čaji, o počasí, o nevyspytateľných rozmaroch mora, ktoré vraj podľa kapitána dnes prekvapivo prialo pokojnému prechodu. Ostatní hostia, usadení pri rovnakom stole, patrili k britským dôstojníkom vracajúcim sa do mandátnej Palestíny a dvojici bohatých obchodníkov, jednému z Talianska a druhému z Francúzska, ktorých sprevádzali ich manželky.

„Naše more je dnes pokojné," poznamenal kapitán tichým hlasom a letmo sledoval, ako mu čašník dolieva červené víno do skleného brúseného pohára.

„A kedy dorazíme do Haify?" opýtala sa Adina s nevinnou zvedavosťou. Jej postava bola zahalená do čiernych čipkovaných šiat, ktoré sa jemne leskli vo svetle lustrov. Okolo ramien mala prehodený bledoružový šál, ktorý kontrastoval s farbou šiat a zdôrazňoval jej zdravú, mierne opálenú pokožku. Keď zdvihla pohár, na zápästí sa jej zaleskol diamantový náramok, ktorý dotváral celkový večerný obraz.

Kapitán sa pousmial, no v očiach sa mu zablyslo. „Žeby ste sa už nudili s našou spoločnosťou, madam Alsterová?" Nenápadným pohybom ruky ukázal na zhromaždených pánov a dámy.

Adina sa láskavo pousmiala a mierne pokrútila hlavou. „Ale, prosím, to v nijakom prípade," odpovedala so šarmom, ktorý pôsobil ako jej druhá prirodzenosť. „Ako si niečo také vôbec môžete myslieť?"

„Verím," pridal sa s úsmevom jeden z dôstojníkov, ktorý sedel naproti nej. Jeho pohľad bol úskočný, no nie nepriateľský, „že madam sa len teší na svoju prednášku v Jeruzaleme."

Adina na okamih ustrnula od prekvapenia. O skutočnom cieli svojej cesty nehovorila nikomu na palube. Vždy tvrdila, že ide zbierať materiál pre svoju novú knihu, ktorá sa možno opäť odohrá v Palestíne, a trochu si oddýchnuť. Pravdupovediac, netúžila, aby ktokoľvek z prítomných sedel v prvom rade počas jej prednášky, ktorú ledva dokázala dopísať. Slová jej

v posledných dňoch prichádzali na myseľ akosi neochotne.

„Ako ste sa to...“ začala, no dôstojník ju s úsmevom prerušil. Luskol prstami a pošepol niečo čašníkovi, ktorý sa hlboko uklonil a odkráčal. O malú chvíľu sa vrátil s novinami. Dôstojník ich rozprestrel a ukázal na článok. „Známa autorka detektívnych románov Adina Alsterová poctí Hebrejskú univerzitu v Jeruzaleme svojou prednáškou. Miesta sa rýchlo míňajú – rezervujte si to svoje čo najskôr!“

„To ste nám ale zamlčali, madam Alsterová,“ ozvala sa signora Caruso, ktorá jej priateľsky pohrozila tučným prstom a zahľadela sa na svojho muža.

„Nebolo veľmi o čom hovoriť,“ priznala Adina a pokrčila plecami. „Tak nejako to vstúpilo do môjho života. Najprv zbieranie materiálov, potom pozvanie a napokon prednáška.“

„*Mais c'est merveilleux*!“ zvolala pani Dujardinová s entuziazmom a natešene zatlieskala. Obrátila sa k manželovi. „Pôjdeme si to vypočuť, čo povieš, Pierre?“

Pierre, chudý plešatý muž v obleku ušitom na mieru, sa len pobavene usmial. „Ale drahá, veď predsa čítaš *The Palestine Bulletin*. Všetky miesta už budú isto obsadené."

„Nezmysel!“ odvetila rozhodne jeho manželka a teatrálne mávla rukou. „Madam Alsterová nám určite nejaké zabezpečí. Však?“

Adina sa len neurčito pousmiala a rozhliadla sa po stole, akoby hľadala tému, ktorá by rozptýlila pozornosť. Pomoc prišla nečakane rýchlo.

„To je ale nádherný náramok,“ povedala signora Caruso, chytila jej ruku a obdivne si ju obzerala. „Ale viete, že by ste ho nemali nosiť tak na očiach?“

„Stále ste nenašli ten svoj drahý náhrdelník, signora?“ spýtal sa kapitán so záujmom.

Signora Caruso pokrútila hlavou. „Nie. Ukradli mi ho.“

„Miláčik,“ vložil sa do rozhovoru jej manžel, korpulentný muž s hladko oholenou tvárou a prenikavými čiernymi očami, „vieš, že je dosť pravdepodobné, že si si ho jednoducho zabudla doma.“

„Nie, viem, že som si ho vzala.“ Jej hlas znel neoblomne.

„Prehľadali sme celú loď,“ vložil sa do toho kapitán, „vrátane podpalubia, personálu aj pasažierov z druhej a tretej triedy. Nič sa nenašlo.“

„Nič vám nevyčítame, kapitán,“ povedal signor Caruso zmierlivo a venoval mu chladný, no zdvorilý úsmev. Jeho manželka si chcela dodatočne ešte niečo ujasniť, no zastavil ju pohľadom. Bolo jasné, kto v ich manželstve udáva smer.

A tak sa signora Caruso naklonila k Adine a zašepkala: „Nech si každý hovorí, čo chce, moja drahá. Ale ja vravím, že sa na tejto lodi kradne. A kapitán sa radšej pozerá inam. *Basta!*"

Adina súcitne prikývla, no chcela uvoľniť napätú atmosféru, a tak sa spýtala: „A čo slečna Eleanor Rosewoodová? Dnes som ju nevidela. Neviete, ako sa má?“

„Celý deň nevyšla zo svojej kajuty,“ odvetil kapitán. „Slúžka mi povedala, že jej bolo opäť zle.“

„To mi je úprimne ľúto. Morská choroba musí byť skutočne nepríjemná.“

„Ale, madam,“ prerušila ju pani Dujardinová, „videli ste to dievča? Bledé, krehké ako z porcelánu, vlasy svetlé ako sneh. Včera som jej radila, nech sa viac hýbe, nech chodí na vzduch. Pohyb je liek! Nie je tak, Pierre?“

Jej manžel, pohrúžený do šľahačkovej torty, len niečo zamrmlal s plnými ústami, čo si jeho manželka vyložila ako nadšený súhlas.

„A teraz si predstavte, že sa má vydať za sira Richarda Granta! Je to uznávaný archeológ, pravda, postarší muž a ona... ona by mu mohla byť dcérou!“

Eleanor Rosewoodová bola mladá Angličanka, ktorá cestovala sama – teda, nie celkom. Spoločnosť jej robila mladučká slúžka menom Gréta, drobné dievča s prenikavými očami a večne nervózne zovretými rukami. Slečna Rosewoodová skoro vôbec nevychádzala z kajuty. Dni trávila v tieni, závesy zatiahnuté, žalúdok citlivý, hlas tichý, na hlave klobúk so šatkou. Služba nosila jedlo do izby, odpovede sa obmedzovali na

strohé „ďakujem“ a „prosím si viac vody“.

„Vy poznáte sira Richarda Granta?“ ozval sa dôstojník, ktorého oslovovali Sam.

„Ale isteže, mladý muž. Môj manžel aj signor Caruso obchodujú so starožitnosťami. Sir Grant nás pozval na svoju svadbu a požiadal pánov, aby posúdili jeho súkromnú zbierku.“

„Nerobí náhodou vykopávky pri Tall al-Ajjul pod vedením sira Flindersa Petrieho?“ zaujímala sa Adina.

„Práve tam. A ak zotrváte v Jeruzaleme, určite sa s ním stretnete. Kde budete bývať, madam Alsterová?“

„V hoteli Kráľ Dávid.“

„Výborne,“ rozžiarila sa pani Dujardinová. „To máme rovnakú cestu. My tam budeme tiež.“

„Čítali ste o tej nehode v Terste?“ spýtal sa znenazdajky jeden z britských dôstojníkov. Všetky pohľady pri stole sa obrátili k nemu. Bol to muž vysokého vzrastu a dôstojného výzoru, no v tej chvíli pôsobil značne nepokojne. Nervózne na prítomných žmurkol.

„Tá, čo sa stala noc pred naším odchodom,“ začal a siahol po novinách. Otvoril ich na požadovanej strane a ukázal na krátky článok. „Píšu tu, že istá mladá dáma, pôvodom z Írska, menom Eileen Murphyová, sa večer prechádzala po móle Audace, no nešťastne spadla do vody. Keď ju z nej vytiahli, bola už na pokraji smrti a napokon zomrela.“

Adina sa zamračila. „Môžem si ten článok prečítať?“

Dôstojník prikývol. „Prosím, madam Alsterová,“ povedal s úctivým úsmevom a posunul jej noviny.

Adina si text rýchlo prebehla očami, potom zdvihla zrak a zadívala sa ponad stôl, akoby čosi hľadala medzi riadkami.

„Trápi vás niečo, *cara* Adina?“ prerušila jej zamyslenie signora Caruso. „Zdáte sa mi rozrušená.“

Adina sa mierne strhla a obrátila sa k svojej spoločnici. „Prepáčte. Len som sa zamyslela.“

„Nad tým článkom? Ale veď to bola nehoda.“

„Možno áno,“ odvetila Adina a prstom ukázala na riadok v novinách. „Píše sa tu, že cestovala sama. Mala nastúpiť na

loď do Alexandrie. Večer sa prechádzala popri vode a spadla. Lenže niektorí svedkovia vypovedali, že najprv počuli hádku a až potom nasledoval pád."

„Bola to tá istá žena?" spýtala sa signora Caruso, zrazu s menšou istotou.

„Svedkovia to nevedeli presne," pokrútila hlavou Adina. „Tvrdili, že hlasy počuli, no nedokázali určiť, odkiaľ presne prichádzali."

„Tak teda vidíte," rozhodila rukami signora Caruso, „ak nemali dôkazy, polícia to musela vyhodnotiť ako nehodu. A vy, *cara* Adina, si tým nelámte hlavu. Ste predsa na dovolenke." Po chvíli sa pousmiala a s povzdychom dodala: „Teda... takmer na dovolenke."

Adina si znovu prečítala krátky článok, tentoraz pomalšie. Znepokojovalo ju, ako stroho bol prípad opísaný. A najmä nedostatok informácií o tom, čo predchádzalo pádu. Cítila, ako jej v hrudi narastá známy nepokoj, aký sa objavil vždy, keď niečo nedávalo zmysel.

„Nezdá sa vám to zvláštne?" spýtala sa napokon, viac sama seba než okolia.

„Čo presne máte na mysli, madam?" ozval sa ďalší dôstojník, sedel oproti nej a doteraz len mlčky pozoroval debatu. Bol vysoký, štíhly, s hustými hnedými vlasmi a peknou mužnou tvárou. Mal škótsky prízvuk a na rukáve odznak Kráľovskej námornej pechoty.

„Ten spôsob, akým to opisujú. Žena sa prechádza, spadne do mora a zomrie. Žiadne podrobnosti, len akási neutrálna tragédia. Ale ak tam skutočne zaznela hádka, niekto by mohol byť pri nej."

Dôstojník si založil ruky na hrudi a oprel sa. „Iste, ale Terst nie je práve malé rybárske mestečko. Turisti prichádzajú a odchádzajú, námorníci tiež. Možno išlo len o nešťastnú zhodu okolností."

Adina prikývla, no v očiach jej blčalo podozrenie. „Ale ak išlo o vraždu zamaskovanú ako nehoda, a dotyčný vedel, že žena cestuje sama, nik sa na ňu nebude pýtať. Všetko zapadne

do ticha. Takto miznú ľudia, pán...“ pozrela na jeho výložky, „kapitán.“

„Sinclair. Peter,“ predstavil sa stroho, no s rešpektom. „A ak by ste mali pravdu, čo by ste navrhli? Že v prístave v Terste striehne vrah?“

Adina sa pousmiala. Nebol to úsmev radosti, ale skúsenosti.

„Navrhla by som im, aby zistili, či to dievča skutočne spadlo alebo jej niekto pomohol. A prečo bola v Terste. Mladé ženy necestujú samy do Egypta bez dôvodu. A popravde, nemyslím si, že v Terste sa pohybuje vrah. Skôr by som povedala, že ten už nastúpil na nejakú loď.“

Signora Caruso si teatrálne povzdychla. „*Madonna mia*, veď ešte ani nie ste v Jeruzaleme a už riešite vraždu, a to dokonca domnelú.“

„Zvyk je železná košeľa,“ povedala Adina sucho. Položila noviny späť na stôl, upravila sa a napokon dodala: „Prepáčte pôjdem sa prejsť na palubu.“

„Môžem vám robiť spoločnosť?“ spýtal sa kapitán Sinclair a ponúkol jej rameno.

Adine nezostávalo iné, len zo slušnosti prijať ponuku.

Kapitán Sinclair kráčal vedľa nej vyrovnaným krokom, akoby bol zvyknutý prispôsobiť sa tempu dámy. Mlčal, no nebolo to rozpačité ticho. Skôr sa v ňom odrážala povaha muža, ktorý vie čakať na správnu chvíľu, než začne hovoriť. Adina vytiahla tenkú cigaretu zo svojej striebornej tabatierky s troma vytepanými písmenami A. V. E. a nastokla ju do čiernej cigaretovej špičky z briarového dreva s hnedým zakončením. Kapitán jej ju galantne pripálil. Z paluby sa ozývalo tlmené škrípanie lán a drevených častí lode, rytmicky sa miešalo so šumením morskej vody, ktorá sa rozbíjala o boky plavidla.

Len čo z tieňa nadstavby vyšli do otvorenejšej časti paluby, kde im mesačné lúče naplno zaliali tváre, prehovoril. „Ako sa vám páči táto plavba, madam?“ Jeho hlas mal v sebe mäkkú kultivovanosť, no zároveň istotu dôstojníka, ktorý

zvykol klásť otázky a dostávať odpovede.

Adina sa na okamih zastavila, aby sa nadýchla vzduchu presýteného soľou, a odklepla si z cigarety. Jemný vánok jej hladil pokožku a pohrával sa s niekoľkými prameňmi tizianových vlasov, ktoré sa uvoľnili. More sa pod nimi vlnilo ako živé, s temnými modrými hĺbkami, ktoré sem-tam roztrhol biely hrebeň peny.

„Zatiaľ výborne, kapitán," odpovedala pokojne. „Som zvyknutá cestovať a loď mi nie je cudzia." Na chvíľu sa odmlčala, pričom jej pohľad skĺzol k obzoru, kde sa zlatistá čiara oblohy prelínala s oceánom. „A vy? Čo vás vedie do Palestíny?"

„Idem na základňu a do výcvikového strediska v Sarafand al-Amar," odpovedal bez váhania. „Odtiaľ do Jeruzalema, na generálne veliteľstvo. Ovládam jidiš, hebrejčinu aj arabčinu, preto ma preložili práve tam." Pri tých slovách sa jeho tvár na okamih zmenila, akoby sa mu v mysli vybavili obrazy miest, ktoré už poznal, a povinnosti, ktoré ho čakali.

Adina k nemu obrátila pohľad. „Pochádzate zo Škótska?" opýtala sa, tentoraz s jemným úsmevom, akoby skúšala uhádnuť jeho pôvod.

Sinclair sa zasmial a ten smiech nebol len obyčajný záchvev hlasu, ale hlboký, veselý, a predsa kultivovaný zvuk, ktorý sa niesol ponad palubu a miešal sa so šumom vetra. „Prezradil ma môj prízvuk?"

„Áno," Adina prikývla. „Počuť ho, i keď sa snažíte hovoriť čistou angličtinou. Predpokladám, že ste študovali na Kráľovskej vojenskej akadémii v Sandhurste?"

Prikývol, pričom v jeho očiach zaiskrilo uznanie, že ho dokázala tak presne odhadnúť.

„Vyslovujete ostrejšie r – a to znie skôr škótsky než anglicky. A napokon, vaše priezvisko."

„Pravda, Adina," usmial sa. Keď vyslovil jej meno, urobil to pomaly, takmer s dôvernosťou, akoby ho ochutnával. „Dovoľte, aby som vás tak oslovoval. Madam Alsterová mi znie príliš formálne a my Briti si potrpíme na priateľské oslovenia."

„Nevidím v tom prekážku," odvetila s ľahkosťou. „Môj nevlastný syn žije v Amerike, tam si všetci hovoria menom. Tituly si tam nik príliš nevšíma a svet pôsobí… neformálnejšie."

„Výborne," zasmial sa a v jeho tóne zaznela úprimná radosť. Podal jej rameno a viedol ju ďalej po palube. „Ja podľa vášho prízvuku zas predpokladám, že ste žili v Amerike." Adina mlčala, tak dodal: „Poviete mi niečo o sebe?"

Na okamih stuhla. Nie že by nerada rozprávala, veď slová boli jej remeslom, ale hovoriť o sebe, navyše mužovi, ktorého sotva poznala, jej nebolo prirodzené. Hlavou jej prebehlo, koľko cudzincov už spoznala počas svojich ciest a koľko z nich sa jej snažilo dostať pod kožu. Odpovedala len niekoľkými strohými vetami, ktoré mohol poznať každý čitateľ novín. Sinclair si jej zdržanlivosť všimol, no nenaliehal.

„Tešíte sa do Jeruzalema?" zmenil tému tónom, ktorý bol zvedavý, no nie vtieravý.

„Áno," priznala. „Milujem cestovanie a spoznávanie nových krajín. Prednášať na univerzite je pre mňa pocta." Pri tých slovách jej tvár ožila. Zľahka zahasila cigaretu a hodila ju do najbližšieho koša. Všimla si, že kapitán Sinclair nefajčil a neholdoval tomuto zvyku, ktorý sa šíril naprieč krajinami a pohlaviami a pre ženy predstavoval symbol oslobodenia sa a rebélie.

„Musí byť zaujímavé písať knihy, vymýšľať príbehy, zápletky, postavy," poznamenal kapitán, jeho pohľad sa na chvíľu stratil v diaľke. „Žijete tak vlastne dvojitý život."

„Často aj viac než dvojitý," odvetila s úsmevom, v ktorom sa miešal humor so skúsenosťou. „Každá postava si žiada svoj priestor a ja musím poznať jej dušu i spôsoby. Inak by v mojich knihách nebola živá."

Pri tých slovách sa zastavila a oprela sa lakťami o chladné zábradlie. Pod sebou videla spodnú palubu, kde sa námorníci v tichosti venovali práci. More sa pred nimi rozprestieralo ako nekonečná tmavomodrá plocha posiata iskrami mesačného svetla. Voda v Adine vždy vzbudzovala rešpekt, plávať sa naučila ako dieťa, no jej sila ju fascinovala i desila zároveň.

Kapitán sa postavil vedľa nej a chvíľu mlčky sledoval vlny, akoby zdieľal jej myšlienky.

„Smiem sa tentoraz spýtať ja?“ prerušila ticho, jej hlas znel o čosi mäkšie.

„Samozrejme.“

„Kde ste sa naučili tie jazyky?“

„Pred Veľkou vojnou som slúžil v Egypte, Sudáne, potom v Mezopotámii a Palestíne.“

„Takže do Jeruzalema necestujete prvý raz?“

„Nie. Odišiel som štyri roky po vojne a vraciam sa až teraz. Som zvedavý, čo sa zmenilo. Pamätám si prvé vlny židovských prisťahovalcov z Litvy, Poľska, Ruska… Pogromy ich vyháňali z domovov. Kupovali pôdu, zakladali kibuce a to sa Arabom nepáčilo. Aj tu na lodi vidíte mnoho židovských vysťahovalcov z Európy.“ Na chvíľu sa odmlčal, akoby sa mu v mysli vynoril obraz rušného jeruzalemského rána. „Stalo sa to štvrtého apríla tisícdeväťstodvadsať. V centre mesta sa zhromaždil veľký dav Palestínčanov, aby sa zúčastnil každoročného festivalu. Prominentní nacionalisti, medzi nimi aj Amin al-Husseini, prednášali vášnivé prejavy, v ktorých oslavovali arabský nacionalizmus a odsudzovali sionizmus. Vzduch bol nabitý napätím. Židovskí okoloidúci začali hádzať kamene a to spustilo lavínu – nepokoje sa rýchlo rozšírili do židovských štvrtí Starého mesta. Počas nasledujúcich troch dní sa násilie len zintenzívnilo. Trvalo nám dva dni, kým sme obnovili poriadok. Päť Židov a štyria Palestínčania prišli o život, stovky ľudí bolo zranených a približne tristo Židov evakuovali zo Starého mesta. Pamätám si, že incident vyvolal oficiálne vyšetrovanie… no sionistom sa podarilo zabrániť, aby sa správa zverejnila.“ Sinclair si sťažka povzdychol a pokračoval už pomalšie, s istou dávkou úcty v hlase: „Viete, po stáročia bol festival Nabi Musa hlboko zakorenený v pamäti miestnych. Každý rok, týždeň pred Veľkou nocou, sa moslimovia z Jeruzalema vydávajú na púť do svätyne neďaleko Jericha. Podľa miestnej tradície sa tam nachádza hrobka proroka Mojžiša. Svätyňu dal postaviť ešte Saláh ad-Dín, aby prilákal pútnikov a posilnil

moslimskú prítomnosť v čase, keď do mesta k Božiemu hrobu prúdili kresťanskí pútnici. Komplex je veľký, obdĺžnikový, so stovkou izieb pre pútnikov, s mešitou a kenotafom pokrytým zelenou látkou. V časoch Osmanskej ríše tam pred Veľkým piatkom prichádzali tisíce ľudí – modlili sa, počúvali hudbu, tancovali, spoločne jedli. No po čase sa z náboženskej púte stalo aj politické podujatie – nástroj na podporu arabského nacionalizmu, ale, paradoxne, aj našej zahraničnej politiky. A práve v roku tisícdeväťstodvadsať sa tento festival stal iskrou, ktorá zapálila plamene násilia. A potom nastali aj jaffské nepokoje. Nuž, neboli to dobré časy."

„A teraz?" spýtala sa Adina. „Čítala som o masakre v Hebrone, viac než šesťdesiat obetí."

„Obe strany sa ozbrojujú. Mladí reagujú na nespravodlivosť prudko," odpovedal vážne. Potom sa k nej otočil a pozrel jej priamo do očí. „No vy sa, prosím, nebojte. Vám sa nič nestane."

„Viem," povedala dôrazne, jej hlas znel pevne ako oceľ. „Dokážem sa o seba postarať. A potom, cestuje so mnou aj môj majordóm, bývalý vojak, muž, s ktorým sa nežartuje. Budem v bezpečí." Rázne sa obrátila späť k palube.

Netušila, ako veľmi sa mýli.

***

Na palube sa začali objavovať ďalší hostia, ktorých lákala teplá tmavomodrá noc. More bolo tiché a pokojné, iba trup lode rozrážal jeho hladinu a zanechával za sebou pásy belavej peny.

Loď, na ktorej sa plavili, bola dôstojná dáma morí zrodená pre dlhé cesty a pravidelný rytmus linkových plavieb, s telom natiahnutým do dĺžky a bokmi ako z uhladeného čierneho skla.

Nad robustným trupom sa dvíhala viacposchodová biela nadstavba posiata radmi okien, pripomínajúcich perlový náhrdelník, z ktorých každé ukrývalo kabínu, salón alebo útulný

kút pre pasažierov. Jeden jediný komín, mierne zošikmený dozadu, vydychoval stĺp dymu, ktorý sa vo vetre pomaly trhal a mizol.

Na prednom a zadnom stožiari sa leskli napnuté laná a ramená žeriavov pripravených zdvihnúť náklad alebo spustiť záchranné člny, ktoré trpezlivo čakali, upevnené na hornej palube. Po bokoch sa tiahol rad krytých promenád, kde sa cestujúci mohli prechádzať, dýchať morský vzduch a pozorovať, ako sa línia pobrežia mení na tenký modrý pás na horizonte.

Adria nepôsobila ako rýchla beštia, čo sa vrhá do vĺn, bola skôr vytrvalou cestovateľkou, znalkyňou cudzích vôní, prístavov a príbehov. V jej oceľových útrobách sa miešali rôzne vône orientu s prísľubom neznámeho, čo čaká na konci plavby.

Na palube sa potichu rozprávali páni so zapálenými cigarami a dámy sa prechádzali pozdĺž zábradlia. Tlmený šum rozhovorov sa miešal s večerným vetrom. Adina kráčala pomaly, dlaň mala voľne opretú o chladné zábradlie. Kapitán šiel vedľa nej a ona, hoci v jeho spoločnosti, sa na okamih ponorila do vlastných myšlienok a ten okamih jej bol príjemný.

Vtom sa to stalo.

Najprv zaznel vzdialený šelest, potom tlmený výkrik, napokon ostré krátke „Aaaa!“ nasledované tichým šplechotom.

Na bočnej palube, odkiaľ sa ozval ten zvuk, nestál nik – iba Adina a kapitán Sinclair. Obaja na seba krátko, prekvapene pozreli a rozbehli sa k miestu, odkiaľ zaznel výkrik. Nikoho však nevideli, paluba bola prázdna, nočná voda tiež.

„Tam!“ zvolal kapitán a ukázal na čiernu hladinu. Adina tým smerom zazrela vo vlnách čosi biele, čo sa márne zmietalo. Kapitán si v okamihu vyzul topánky, zhodil vrchný diel uniformy aj nohavice a v spodnej bielizni sa vrhol do mora.

Adina stála bez pohnutia, šokovaná, neschopná slova. Len natiahla ruku za miznúcim tieňom muža, ktorý sa vrhal v ústrety vlnám. Za chrbtom začula dupot rýchlych krokov. Dobehli traja námorníci so záchranným kolesom.

„Čo sa stalo? Koľko ľudí je vo vode? Videli ste to?“ spýtal sa

jeden z nich udýchane.

Adina ukázala na hladinu. „Sú tam dvaja. Kapitán Sinclair skočil za tým nešťastníkom. Počuli sme výkrik a pád a bežali sme sem."

Námorníci si krátkymi povelmi rozdelili úlohy a začali spúšťať záchranný čln. Čas sa Adine vliekol, no čoskoro na palubu vytiahli premočeného kapitána; on sám sa vyšvihol späť na loď, kým dvaja muži v člne ešte prehľadávali hladinu.

„Čo sa tu deje?" ozval sa tichý hlas. Všetci sa obzreli – stála tam slečna Rosewoodová.

„Niekto spadol cez palubu," odpovedala Adina.

Mladá žena zbledla, zakryla si ústa a hlesla: „Kto?" Potom s rozochveným hlasom dodala: „Nemôžem nájsť Grétu… svoju slúžku."

Adina sa obzrela na kapitána, ktorý sa zohýbal po rozhádzané šaty. Keď sa slečne Rosewoodovej podlomili kolená, rýchlo ju zachytil do náručia. Voda mu stekala z mokrých vlasov po tvári, akoby plakal. Adina odvrátila pohľad; polonahý muž s mladou, vzlykajúcou ženou v objatí nebol obraz, ktorým by sa chcela kochať. V tom zhone si všimla tetovanie na jeho ramene – zúrivého leva s roztvorenou papuľou, vztýčeného na zadných nohách s pazúrmi, prednými labami zdvihnutými a chvostom zakriveným nahor.

Okolo zábradlia sa zhromaždil dav. Po celej lodi sa šírila zvesť, že niekto spadol do mora. Námorníci sa vrátili s prázdnymi rukami.

Kapitán lode pristúpil k ľuďom: „Dámy a páni, je mi to ľúto. More je síce pokojné, ale tmavé. Kto raz zmizne v čiernej vode, toho je takmer nemožné zachrániť."

Potom podoprel slečnu Rosewoodovú, aby ju odviedol do kajuty. Ešte sa krátko obzrel na Adinu a kývol jej, aby išla s nimi. Nechali za sebou šumiaci dav, ktorý si šepkal meno stratenej slúžky, a hádal, ako sa mohla ocitnúť v morských hlbinách.

Adina kráčala za kapitánom Girolamom úzkou palubnou

chodbou, ktorá sa jemne kývala v rytme vĺn. Koberce na podlahe tlmili ich kroky, no vo vzduchu bolo cítiť napätie, to tiché, neviditeľné, ktoré sa usádza v stenách po každej nehode na mori.

V kajute slečny Rosewoodovej zavreli dvere s tichým klapnutím. Žena si sadla do kresla, tvár mala skrytú v dlaniach. Kapitán jej nalial pohár brandy, no odmietavo pokrútila hlavou. Adina stála bokom, opierala sa o parapet a pozorovala, ako sa po skle okna kĺžu kvapky morskej peny, vháňané vetrom až na jeho úroveň.

„Kedy ste Grétu videli naposledy?“ spýtala sa Adina jemným, ale pevným hlasom.

Slečna Rosewoodová si utierala líce kapesníčkom, hlas mala slabý. „Pred polhodinou. Poslala som ju po svoje lieky na migrénu, zostala som tu… Myslela som, že sa čoskoro vráti.“

„Ako dlho je Gréta vašou slúžkou?“

„Skoro rok. Pochádzala z chudobnej rodiny. Vďaka práci u mňa živila svoju matku a takisto štyroch súrodencov. Otec jej zomrel.“

„Prečo ste vyšli na palubu?“ spýtala sa Adina.

Eleanor zdvihla pohľad od zeme a Adina v ňom uvidela vzdor. Nerozumela tomu. Prečo práve túto emóciu? Akoby sa sem patrične nehodila. Potom však ticho vyriekla: „Keď hodnú chvíľu nechodila, išla som za ňou do kajuty. Občas sa stalo, že sa zarozprávala s nejakým čašníkom alebo námorníkom a mňa hlava neskutočne bolí.“ Na dôkaz toho si svetlé tenké prsty pritisla na spánky a pošúchala si ich. „Keď som ju nenašla v kajute, napadlo mi, že ju pôjdem hľadať na palubu. Loďou cestovala prvýkrát a more ju fascinovalo. Rada sa pozerala na jeho hladinu. A potom som našla vás.“

Kapitán pozrel na Adinu s výrazom, ktorý prezrádzal, že aj jeho myseľ pracuje na plné obrátky. „Prehľadáme jej kajutu. Možno nájdeme niečo, čo nám napovie, prečo tam bola.“

Cesta k časti, kde sa nachádzali kajuty pre personál a služobníctvo, viedla popri kuchyni. Kuchári a členovia posádky,

zaskočení udalosťou, stíchli, keď prechádzali okolo. Adina kútikom oka postrehla, ako si jeden z mladých čašníkov rýchlo vymenil pohľad s kolegom a niečo mu pošepkal.

Dvere do Grétinej kajuty sa otvorili s jemným zavŕzganím. Úzka miestnosť, sotva veľká pre posteľ a skrinku, voňala mydlom a levanduľou. Na stolíku ležal otvorený šijací kufrík s ihlou ešte zapichnutou v látke. Na vankúši spočíval tenký tmavozelený šál z kvalitného materiálu. Vedľa šijacieho kufríka stála lekárnička. Keď ju kapitán otvoril, uvideli v nej rôzne lieky – na žalúdok, na morskú chorobu, na migrénu, obväzy aj tinktúry.

„Čo ste zistili, madam?“ spýtal sa, keď spolu s Adinou prehľadali celú miestnosť.

„Že všetky lieky sú na mieste. Jedine žeby ich slečna Rosewoodová mala neúrekom a nejaký ten liek by sa utopil v mori s Grétou. A potom vidím šál, ktorý je však pre slúžku pridrahý,“ odpovedala. „Nevzala si ho na palubu, šál ostal tu. Ak vyšla von, muselo to byť náhle.“

Kapitán prikývol, v jeho pohľade sa mihol tieň obavy. „Opýtame sa ešte v kuchyni, či ju niekto nevidel prechádzať okolo.“

Vtom sa ozval tlmený úder lodného zvona. Signál, že pátranie na vode sa končí. Adina zbadala, ako sa kapitán ešte viac vystrel, bol pripravený čeliť nepríjemným otázkam pasažierov, hoci vedel, že odpovede im nebudú po chuti.

Tušila, že teraz sa po palube rozlejú šepoty, tiché dohady, strach i klebety, ktoré sa šírili rýchlejšie než vietor medzi kajutami.

V kuchyni vládlo ticho, aké tam nebývalo. Kuchári aj čašníci stáli zarazene, v rukách kŕčovito zvierali utierky či varechy. Jeden po druhom tvrdili, že nič nevideli.

Adina sa obrátila k mladému čašníkovi, ktorého si predtým všimla, práve vo chvíli, keď čosi pošepol kolegovi. „A vy,“ oslovila ho pokojne, no tón jej hlasu nepripúšťal odpor, „videli ste Grétu alebo niečo nezvyčajné počas dňa?“

Mladík so svetlými očami očervenel, zrakom uhýbal k podlahe. „Nie, madam,“ zamrmlal. „Nevidel som ju… vlastne,

nevidel som Grétu celý deň.“

„A inokedy?“ nedala sa odbiť Adina. „Chodievala k vám do kuchyne?“

„Nie, do kuchyne nie,“ odvetil rýchlo, akoby si chcel pomôcť klamstvom. „Ale… vždy keď prechádzala okolo, nahlas pozdravila. Bola milá.“

Ticho prerušil ženský hlas. „Ja som dnes začula, ako sa s niekým háda,“ prehovorila jedna z lodných upratovačiek.

Kapitán zbystril, celé telo sa mu naplo. Jeho hlas znel úsečne a naliehavo: „S kým a kedy?“

Na okamih zavládlo napäté ticho prerušované len vzdialeným dunením lodných strojov. Kapitán sa snažil udržať si pevný výraz, no Adina si všimla, ako mu na spánku zapulzovala žila. Bolo jasné, že správa o hádke mení všetko.

Upratovačka si nervózne utrela ruky do zástery, akoby z nich chcela zotrieť neviditeľný prach. „Pred večerou. Nekričali po sebe,“ začala ticho, „išlo len o rozhovor… no hlasnejší, než by mal byť, keď sa dvaja skôr hádajú, než rozprávajú. Spoznala som Grétu. Bola to určite ona.“

Adina naklonila hlavu, pohľadom sa vpíjala do ženy. „A čo ste začuli?“

Žena zaváhala. „Len pár slov… nič, čo by som celkom pochopila. Zaznelo… *‚už nechcem‘* a potom akési… *‚keď dorazíme do Jeruzalema‘*. Viac nie. Potom všetko stíchlo.“

Kapitán sa zachmúril, očami mu preblyslo znepokojenie. „A nevideli ste, s kým hovorila?“

„Nie, pane,“ pokrútila hlavou. „Stáli na palube a ja som bola dole pod schodmi. Tiene zakrývali všetko. Len jej hlas… ten som spoznala. Ten druhý bol tichý, tlmený.“

Nad kuchyňou zavládlo ticho také ťaživé, že aj monotónne dunenie lodných strojov sa zrazu zdalo naliehavejšie, akoby pripomínalo tep lode. Adina i kapitán vyšli na palubu, kde ich ovanul ostrý, osviežujúci závan nočného mora. Hviezdy sa ligotali na čiernom nebi a ich odlesky tancovali na tmavej hladine.

„Čo teraz?“ prerušil mlčanie kapitán. Hlas mal síce pevný,

ale zaznieval v ňom nepatrný tón úzkosti.

„Mali by ste upokojiť pasažierov," odpovedala Adina vyrovnane, „a povedať im, že išlo o nehodu."

„A vy?" zvedavo naklonil hlavu.

„Ja pôjdem za slečnou Rosewoodovou."

„Niečo sa vám na tej nehode nezdá?" naliehal.

Adina sa naňho zadívala prenikavým pohľadom a jemne nadvihla obočie. „A vám?"

Kapitán si nevrlo odfrkol, ruky si založil za chrbát. „Moja úloha je jasná – dopraviť túto loď bezpečne do domovského prístavu. Nehody sa na mori stávajú. A vražda…" na chvíľu sa odmlčal, hľadajúc správne slová, „ak nie sú dôkazy, nemôže ma s ňou nič spájať. Lodná spoločnosť si zakladá na povesti."

„Rozumiem," prerušila ho Adina stroho, no bez náznaku vzdoru.

Kapitán sa na ňu pozrel s istou tvrdosťou. „Ale vy, madam Alsterová, ste len pasažierka. Nemáte povinnosti ani záväzky. Môžete konať, ako uznáte za vhodné. Aj pátrať… ak chcete."

Potom sa otočil a zvuk jeho krokov pomaly splýval s okolitým tichom. Adina pochopila, že má voľnosť, no na jeho podporu sa spoliehať nemôže.

„Madam!" ozval sa náhle za ňou známy mohutný hlas. Ťažké kroky rozozvučali palubu a z tieňa vystúpil Viliam Vinter. V jeho tóne sa skrývala obava.

Adina sa obzrela a s unaveným úsmevom ho uistila: „Som v poriadku, Viliam. Len slúžka slečny Rosewoodovej, Gréta, spadla cez palubu a utopila sa."

„Videli ste to?" spýtal sa rázne.

„Nie. Ale bola som nablízku s kapitánom Sinclairiom. Ten sa za ňou vrhol do vody, no márne. More je pokojné, ale noc je čierna, v takýchto podmienkach je záchrana takmer nemožná."

Viliam prikývol, jeho vysoká postava sa oprela o chladné zábradlie. „Čo by ste potrebovali odo mňa?" spýtal sa ticho, no s rozhodnosťou, ktorá prezrádzala dlhoročnú vernosť. Poznal svoju paniu. Vedel, že ak sa jej niečo nepozdáva na smrti či

správaní ľudí, ide za pravdou, aj keby ju to malo stáť pokoj, zdravie – či život.

Adina sa pri jeho otázke pousmiala. Poznal ju priam dokonale – pred ním nemusela predstierať ani skrývať myšlienky.

„Zajtra dorazíme do Haify a loď opustíme," povedala. „Potom sa už nič nedozvieme. Máme len jednu možnosť – skúsiť to ešte dnes."

„Dobre," súhlasil Viliam a jeho pohľad stvrdol. „Len mi povedzte, čo sa vám na tej nehode nezdá."

Adina si upravila vlasy a pomaly prehovorila: „Gréta sa dnes na palube s niekým pohádala."

„Ľudia sa hádajú stále," namietol Viliam jemne, s úctivou snahou neznížiť váhu jej slov.

„To je pravda," odvetila Adina, „ale s kým by sa hádala slúžka? So svojou paňou? To by si nedovolila – je od nej existenčne závislá. Živí seba, matku i súrodencov. S mužom, ktorého tu náhodne stretla? To sotva. Osoba, ktorá hádku počula, zachytila útržky: ‚už nechcem' a potom ‚keď dorazíme do Jeruzalema'. To neznie ako reč cudzincov, ktorí sa spoznali na lodi, ale slová ľudí, ktorí sa poznali dlhšie."

Viliam sa zamračil.

„A potom je tu ten šál, ktorý sa našiel v jej kajute. Je vyrobený z drahej látky," prikývla Adina. „Na taký by slúžka nemala."

„Myslíte, že niekoho vydierala?"

Adina sa na chvíľu odmlčala. „Možno. Alebo… možno niekomu pomáhala."

„S čím?" naliehal Viliam.

Adina však mlčala. Jej myseľ už kráčala vpred, no domnienky nechávala zatiaľ nevyslovené. Bez dôkazov by išlo len o prázdne slová.

Paluba bola už takmer prázdna, keď sa Adina rozhodla zaklopať na dvere kajuty slečny Rosewoodovej. Tlmené svetlo lámp sa lámalo na lesklom zábradlí a vrhalo na steny lode nepokojné tiene. Zvnútra sa ozvalo slabé „ďalej", hlas znel roztrasene, akoby z neho unikla všetka sila.

Kajuta slečny Rosewoodovej pôsobila útulne, no bola presýtená omamnou vôňou parfumov, ktoré sa v dusnom priestore miešali so slaným závanom mora. Vzduch bol ťažký, akoby sa v ňom zachytilo napätie predchádzajúcich hodín. Za toaletným stolíkom sedela mladá žena, bledá ako vosková soška, odetá v jednoduchej nočnej košeli, na ktorej mala prehodený biely župan. Rozpustené vlasy jej padali na plecia, a keď ich rozčesávala kefou, pohľadom sa vpíjala do zrkadla pred sebou. Oči, uprené na vlastný odraz, nepôsobili živým dojmom – skôr akoby patrili niekomu, kto sa díva mimo prítomnosť, kamsi do prázdnoty.

„Slečna Rosewoodová," prehovorila Adina jemným, ale pevne znejúcim hlasom, „prišla som vás navštíviť. Chcem sa len uistiť, že ste v poriadku."

Žena sa pomaly otočila, akoby so zdržanlivým prekvapením. Na perách sa jej zjavil úsmev, no bol naučený, bez tepla. „Som v poriadku," odvetila ticho. „Ďakujem za vašu starostlivosť. Gréta bola dobrá dievčina. Budem si musieť nájsť novú."

Adina pristúpila bližšie a usadila sa do kresla oproti nej. „Rozumiem," prikývla. „Predpokladám, že s tým vám pomôže váš budúci manžel sir Grant."

Eleanor Rosewoodová sa v kresle nepokojne pomrvila, akoby sa Adina dotkla témy, ktorá jej nebola po vôli. „Áno, máte pravdu. Zajtra vystúpim v Haife. Tam ma vyzdvihne môj budúci manžel. Už nebudem na všetko sama."

„To určite nie," chlácholila ju Adina tónom, ktorý bol milý, no súčasne skúmavý. „Rada by som sa vás však opýtala na Grétu."

„Na Grétu?" zopakovala Eleanor a v očiach sa jej mihol záblesk nepatrného nepokoja. V tej chvíli pripomínala dieťa, ktoré pristihli pri nepleche a ktoré dúfa, že úsmevom a naivnou tvárou oklame dospelého.

Adina trpezlivo zopakovala: „Áno, na Grétu. V deň, keď zomrela, niekto z posádky počul, ako sa s kýmsi hádala na palube."

„A viete, kto to bol?" Eleanor sa snažila získať čas otázkou.

„Nie," odvetila Adina. „Nevideli neznámeho, zachytili len útržky slov."

„Aké útržky?"

„Slová, ktoré samy osebe nič nepovedia," vysvetlila Adina, hoci v duchu cítila, že práve ony nesú kľúč k pravde.

Slečna Rosewoodová sa pohrala s okrajom župana a nakoniec prehovorila: „Nepozorovala som, že by Gréta na lodi niekoho poznala. Ale viackrát som si všimla, ako pozerá na jedného mladého muža z tretej triedy. Poľský Žid, vysťahovalec. Vysoký, chudý, svetlohnedé vlasy. To je všetko, čo viem."

„Poznali sa?" naliehala Adina.

„Neviem," odvetila Eleanor priveľmi rýchlo. „Nikdy som ich nevidela spolu hovoriť. Len… sa na seba dívali."

Adina sa naklonila dopredu. „Nezdalo sa vám na Gréte v poslednom čase niečo nezvyčajné?"

Slečna Rosewoodová sa zamyslela, potom odpovedala protiotázkou: „Myslíte tým, či si siahla na život?"

Adina len mlčky mykla plecami.

„Nie," pokračovala Eleanor po krátkej odmlke, „nič také som si nevšimla. Ale človek nikdy nevie... Smútila za Anglickom, za rodinou. Jej matka je chorľavá, sestry sa vydajú a postarajú sa o ňu. Bratom som sľúbila, že keď nastane vhodný čas, môžu za nami pricestovať. To jej prinášalo nádej."

Pri tých slovách si Eleanor zrazu položila ruku na hruď, akoby ju niečo znepokojilo. „Mala by som jej rodine oznámiť, čo sa stalo," vykríkla náhle. „V Haife musím podať telegram, aby vedeli, aký údel postihol ich dcéru a sestru. Úbohá rodina!" Zakryla si tvár vreckovkou a na chvíľu sa odmlčala, len jej plecia sa chveli v potlačenom plači.

Adina jej dopriala okamih, nech smútok odznie, a keď sa mladá žena upokojila, položila jej ďalšiu otázku. „Takže vám nič nepovedala o tej hádke?"

„Nie," vzdychla Eleanor. „S takýmito vecami sa mi nezverovala. Bola spoločnicou… slúžkou. Plnila povinnosti a nasledovala ma tam, kde to bolo dohodnuté." Jej hlas sa pri posledných slovách zlomil.

Adina si ju chvíľu mlčky prezerala. Potom položila otázku, ktorá jej ležala na srdci: „Predpokladám, že ste svojho budúceho manžela nikdy osobne nestretli?“

„Videla som ho len na fotografiách,“ priznala slečna Rosewoodová, hlasom napoly detským, napoly rezignovaným. „Je to dohovorené manželstvo. Som sirota. Vychovávala ma teta, priateľka sira Granta. Keď ochorela a vedela, že jej čas sa kráti, napísala mu. Dohodli našu svadbu, bála sa, že zostanem sama. Zdedila som po rodičoch i po nej majetok. A takto sa rozhodla… Mimo Anglicka som prvýkrát.“

Úbohé dieťa, pomyslela si Adina.

Kajuta opäť stíchla. Len šum strojov v hlbinách lode pripomínal, že svet vonku kráča ďalej. Na toaletnom stolíku si Adina všimla otvorenú šperkovnicu, v ktorej sa ligotali drobné prstienky a jednoduchý náramok – skromné, no zjavne hodnotné.

„Slečna Rosewoodová,“ prehovorila Adina vážne, no keď sa na ňu nepozrela, jemne zvýšila hlas, „Eleanor.“ Až teraz mladá žena zdvihla pohľad, a tak Adina pokračovala. „Možno ste už počuli, že na lodi zmizol jeden šperk. Prehľadali celú loď, teda zatiaľ okrem prvej triedy, ale nenašiel sa. Mali by ste si na svoje veci dávať väčší pozor.“ Červeným, starostlivo nalakovaným nechtom ukázala na otvorenú šperkovnicu.

Žena zaváhala, potom veko rýchlo zaklapla. „Ďakujem za upozornenie. Väčšinu času som trávila tu, vo svojej kajute. O takejto nepríjemnej veci som nevedela.“

„Samozrejme,“ prikývla Adina. „Ešte jedna vec – v Grétinej kajute sme našli drahý šál. Viete, odkiaľ ho mala?“

Eleanor prekvapivo odpovedala bez zaváhania: „Áno, odo mňa. Nepáčila sa mi jeho farba. Darovala som ho Gréte.“

„Ach tak,“ pousmiala sa Adina, akoby jej odpoveď stačila. Postavila sa na odchod. „Ak by ste niečo potrebovali, som vám k dispozícii. V Haife tiež vystúpim a cestujem ďalej do Jeruzalema. Verím, že sa ešte stretneme.“

Slečna Rosewoodová iba mlčky prikývla.

Adina sa s ňou rozlúčila a vyšla na chodbu. Cítila únavu, no